

NÂFILE İBADETLERİN ÖNEMİ VE FAZİLETİ

Eûzubillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillahi rabbilâlemin ve'l-âkibetü li'l-müttekîn. Vessalâtü vesselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn.

İ'lemû eyyühe'l-ihvân enne efdale'l-kitâbi kitâbullah ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerra'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin fi'n-nâri. Ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâle;

«حَدَّثَنِي جَبْرِيلُ عَنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ أَنَّهُ قَالَ: «مَا جَزَاءُ مَنْ أَذْهَبْتُ كَرِيمَتِيهِ، -يَعْنِي عَيْنِيهِ- إِلَّا الْحُلُولُ فِي دَارِي، وَالنَّظْرُ إِلَيَّ وَجْهِي. هَبْ عَنْ أَنْسٍ.»

Haddesenî Cibrîlü an rabbi'l-âlemîn ennehu kâle: Mâ cezâü men zehebtü kerîme-

*teyhi, ya'nî ayneyhi, ille'l-hulûlu fî dârî, ve'n-nazaru ilâ vechî.*¹

a. Ashab-ı Kehf: İmanın ve Sabrın Örneği

Beyhakî Enes'ten rivayet etmiş.

Hadis-i kutsî olarak Cebrail *aleyhisselam*'ın Hazreti Allah'tan naklen Peygamberimize haber verdiği bir hadis.

Mâ cezâü men zehebtü kerîmeteyhi ya'nî ayneyhi. “Benim gözlerini, iki gözünü aldığım kimsenin mükâfâtı ne olur?”

Yani göz nimetinden mahrum olan insanın âkıbeti ne olacak?

Dünyadayken gözsüz; gerek doğuştan gerek sonradan bir kaza ile gözlerini kaybetmiş insanın hâli ne olur?

İlle'l-hulûlu, ille'l-hulûd demek.

Yani sabrettiği vakitte onun mükâfâtı, sabrediyor ve mükâfâtını Allah'tan istediği takdirde.

el-Hulûlu fî dârî, ve'n-nazaru ilâ vechî.

“Yarın rûz u kıyâmette benim yüzüme bakmakla mükâfatlandırılacak ve cennette dâimî olarak bırakılacaktır.”

¹ Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, XII, 339, r. 9487; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, VIII, 354, r. 8855.

Göz nimeti büyük bir nimettir tabii. İnsanın hayatında kulak gözden daha mukaddemdir. Kulak daha mühimdir. Şimdi burada gözlerin zikrolunduğuna göre kulak nimetinden de mahrum olan, o da bu devlete erişeceği umulur.

Allahu Âlem.

Fakat bir körlük daha var ki, Allah muhafaza etsin, insanın gözleri görüyor; kâinatı, varlıkları görüyor, her şeyi görüyor fakat bir türlü bu varlığın sahibi olan Allahu Teâlâ'ya intikal edemiyor. Gözünün görüşü burada kalıyor. Allahu Teâlâ bu gözü vermişken iman nimetinden mahrum kalıyor. O adam da göz yok, göz imanlılara mahsus o. Gözü olmadığı halde bu his ile, hissiyle bu varlığın sahibinin Allah olduğuna inanıyor, namazını kılıyor, birçok körlerimiz var ya, namaz kılar, Kur'an okur, ezberlemiştir. İbadet tâatte dâimdir. Kötülüklerden uzaktır gözsüz olmasıyla beraber.

İşte buna da mükâfat olarak Cenâb-ı Hak yevmü'l-kıyâmette, işte hepimizin istediği o bakışı buna lütfediyor ve cennetinde de dâim olacağını bu hadis ile haber vermiş bulunuyor.

Cenâb-ı Hak bizim gözlerimizi de hakikati görüp, Allahu Teâlâ'ya teslim olup, rızası yollarında çalışan bahtiyarların zümresinden eylesin. Yoksa gözü olup da o iman nimetinden, ibadet nimetinden mahrum kalaraktan âhirete gitmekten hepimizi korusun.

«حَدِّثُوا النَّاسَ بِمَا يَعْرِفُونَ، وَلَا تُحَدِّثُوهُمْ بِمَا
يُنْكِرُونَ، فَتُكْذَّبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ. خ فِي الْعِلْمِ عَنْ
عَلِيٍّ. يُقَالُ هَذَا مِنْ كَلَامِ عَلِيٍّ.»

*Haddisû'n-nâse bimâ ya'rifûne, ve lâ tuhaddisûhüm bimâ yünkirûne, fetukezzibûne'llâhe ve resûlehu.*²

Haddisû'n-nâse bimâ ya'rifûne. “İnsanlara konuşurken, gerek muhabbet esnasında gerek vaaz u nasihat esnasında, insanların anlayabileceği bir ibare ile konuşmak lazım.”

Karşındaki zümre ne gibi bir zümre ise onların hâline, anlayışlarına, kabiliyetlerine göre konuşmanın lüzumunu söylüyor.

² Buhârî, "ilim", 49, r. 127; Beyhakî, *el-Medhal*, I, 362, r. 610; Deylemî, *el-Firdevs*, II, 129, r. 2656; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, X, 247, r. 29318; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, X, 301, r. 29515; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, X, 304, r. 29523; İbn Abdülberri, *Câmi'u beyâni'l-ilm*, II, 1003, r. 1911; Hatîb, *el-Câmi*, II, 108, r. 1318.

Ve lâ tuhaddisûhüm bimâ yünkirûne.
“Bunların akıllarının ermeyip de inkâr edece-
ği, ‘Böyle şey olmaz!’ diyeceği şeyi sakın on-
lara söylemeyin.”

Kasirdir akılları, ermez; “Aaa, öyle şey
mi olur?” deyiverir, Allah esirgeye dinden
imandan çıkıverir.

“Onun için onlar onu söylemeyin de.”
Fe-tükezzibûne’llâhe ve resûlehu. “Çünkü
Allah ve Resûlünü tekzib etmelerine sebep
olursunuz.”

O halde sen de onunla beraber günaha
girmiş olursun.

Bu, Buhârî’nin ilim bahsinde naklettiği
Hazreti Ali Efendimiz’in kelimelerinden.

Fatih camisinde zannedersen;

«كَلِّمُوا النَّاسَ عَلَى قَدْرِ عُقُولِهِمْ»

Kellimû’n-nâse alâ kaderi ukûlihîm.

Kellimû’n-nâse. “İnsanlara tekellüm
edin, konuşun, söyleyin.” *Alâ kaderi ukûli-
hîm.* “Akıllarının ereceği kadar, ileriye git-
me.”

Mesela bir köye gitmişsin, gerek ova kö-
yü gerek dağ köyü. Oradaki adam rençperlik-
ten, şundan bundan anlar. Onu riyazetten,

fizikten bahsedersen, şundan bahsedersen güler adam, onunla alakası yok onun. Bu gibi işine gelmedik bir şeyleri onlara söyleyip de hem onları meşgul etmek hem kendi ömrünü boşuna zâyi etmekten ibaret oluyor.

Onun için Cenâb-ı Hakk'ın birçok sıfatları vardır. Hatta bizim en kısa Âmentümüz var. Âmentü yeter. Âmentü'den ileri gidip de Allah'ın takdiri şöyledir, kazası böyledir, hükmü böyledir diye ince ince tafsilata hiçbir zaman lüzum yoktur. Bunları derinleştirdikçe altından çıkamayacak bir duruma düşer. Ve herkes senin gibi bilgin değil, bilemeyenler müşkülâta düşerler.

Onun için basit olarıktan kolay taraflarını söylersin, geri taraflarını Allah'a bırakırsın.

«حَدِّثُوا عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ، فَإِنَّكُمْ لَا تُحَدِّثُونَ عَنْهُمْ شَيْئًا إِلَّا وَقَدْ كَانَ فِيهِمْ أَعْجَبُ مِنْهُ.»
الشَّافِعِيُّ وَابْنُ مَنِيعٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.

*Haddisû an benî isrâîle ve lâ harace, fe-inneküm lâ tuhaddisûne anhüm şey'en illâ ve kad kâne fîhim a'cebü minhü.*³

Benî İsrail, yahudi vakaları. Kitaplarından olsun zamanlarından olsun, “Şöyle olmuş böyle olmuş.” diye bazı vakaları hikaye etmenizde beis yoktur. Benî İsrail’e ait olması lazım şartıyla.

Fe-inneküm lâ tuhaddisûne anhüm şey'en illâ ve kad kâne fîhim a'cebü minhü. “Onların devirlerinde öyle acîb şeyler olmuşlardır ki senin söylediğin onların devirlerinde olan acîblerden daha ehvendir.”

Yani daha üstünleri var, o devir öyle bir devirmiş.

«حَدِيثُكُمْ بَيْنَكُمْ أَمَانَةٌ، وَلَا يَحِلُّ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَرْفَعَ
لِمُؤْمِنٍ قَبِيحًا. أَبُو نُعَيْمٍ فِي "الْمَعْرِفَةِ" عَنْ مُحَمَّدِ
بْنِ هِشَامٍ مُرْسَلًا.»

³ Ahmed b. Hanbel, III, 13, r. 11092; Şâfiî, *Müsned*, IV, 71, r. 1811; İbn Hibbân, *Sahîh*, XIV, 147, r. 6254; İbn Ebî Şeybe, *Musannef*, V, 318, r. 26486; İbn Ebî Şeybe, *Musannef*, YOK, YOK, r. 26487; İbn Ebî Şeybe, *Musannef*, V, 319, r. 26488; Abd b. Humeyd, *Müsned*, II, 209, r. 1154; Nesâî, *es-Sünenü'l-Kübrâ*, V, 364, r. 5817; Deylemî, *el-Firdevs*, II, 129, r. 2657; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, X, 231, r. 29217; Temmâm, *Fevâid*, I, 99, r. 229.

*Hadîsüküm beyneküm emânetün, ve lâ yahillu li-mü'minin en yerfe'a li-mü'minin kabîhan.*⁴

Buna dikkat edin!

Hadîsüküm beyneküm emânetün. “Biribirinizle konuşurken o söz aranızda emanettir.”

Onu sakın, yani başka yere gidip de, “Filan bana böyle dedi, filan da şöyle dedi.” diye lafı başkalarına nakletmeyin. Emanettir o! Sana verilen altın, gümüş, para bir emanet, bunu saklayıver dediği gibi, bu söz de sana emanettir. İkinizin arasında konuşulmuştur, bunu başkasına ifşa etmek câiz değildir.

Bir, *hadîsüküm beyneküm emânetün.* Bitti bu.

Ve lâ yahillu li-mü'minin en yerfe'a li-mü'minin kabîhan.

Bu ikinci mesele, aynı hadisin ikinci şıkkı.

Ve lâ yahillu. “Hiçbir zaman helal olunmaz.” *Li-mü'minin.* “Hiçbir mü'mine helal olmaz.” *En yerfe'a li-mü'minin kabîhan.* “Bir kardeşi kabahat yapmış, kabih çirkin bir iş, onu naklediyor.”

⁴ Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, IX, 144, r. 25432; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-sahâbe*, I, 198, r. 701; İbn Hacer, *el-İsâbe*, VI, 30, r. 7825.

Bu nakil katiyen hiçbir mü'min için helal olunmaz. Mü'mine düşen setirdir, örtmektir, saklamaktır, açmak değildir.

Onun için bak;

Ve lâ yahillu li-mü'minin en yerfe'a li-mü'minin kabîhan. "Hiçbir kabih olan kabahati ifşa etmek mü'minin hakkı değil, vazifesi de değil."

Onun hakkı vazifesi onu setir, örtmek, saklamak; icap ederse tevil ederekten öyle değil böyledir demek. Onu muhafaza ve hi-mayedir, onu rezîl-i rüsvâ etmek değildir.

Ebû Nuaym *el-Ma'rife* adlı kitabında Muhammed b. Hişâm'dan mürsel olarak rivayet etmiştir.

«حِرْسُ لَيْلَةٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَلَى سَاحِلِ الْبَحْرِ أَفْضَلُ
مِنْ صِيَامِ رَجُلٍ وَقِيَامِهِ فِي أَهْلِهِ أَلْفِ سَنَةٍ، السَّنَةُ
ثَلَاثُمِائَةِ يَوْمٍ، الْيَوْمُ كَأَلْفِ سَنَةٍ. هَرَعُ عَقِ قَشٍ عَنْ
مُحَمَّدِ بْنِ شُعَيْبٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ خَالِدٍ، عَنْ أَنَسٍ.
وَضَعَّفَهُ.»

Hırsü leyletin fî sebîlillâhi alâ sâhili'l-bahri efdalü min sıyâmi raculin ve kıyâmihi

*fî ehlihi elfe senetin, es-senetü selâsü mieti yevmin, el-yevmü ke-elfi senetin.*⁵

Hırs, harâsetten, gözlemekten [geliyor.] Cihat, muhârebe yerlerinde veyahut diğer vakitlerdeki nöbet bekleyen asker, yahut her hangi bir yerde bir nevbetçidir de biz nöbetçi deriz.

“Bu bir gece.”

Biz de saatledir ama, bir saat de inşallah onun yerine kâim olur.

Fî sebîlillâhi. “Allah için düşmanın gelmemesi, girmemesi için bekçilik yapıyor, nöbet bekliyor.” *Alâ sâhili'l-bahri*. “Deniz kıyısında bir yerde.”

Çanakkale’de mesela o geçit yerine koymuşlar; “Sen burasını bekle. Buradan gemi geçmek isterse, alttan tahtelbahr geçmek isterse filan topçuya haber ver.”

O da onu hakikaten gözetliyor.

Bu gözetleyiş niçin?

Buraya bir düşman gelip de bizim memleketimizde bizi rahatsız etmesin. Evlatları-

⁵ İbn Mâce, "Cihâd", 8, r. 2770; Ahmed b. Hanbel, I, 61, r. 433; Ahmed b. Hanbel, I, 65, r. 463; Hâkim, *el-Müstedrek*, II, 91, r. 2426; Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, VI, 98, r. 3929; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr*, I, 91, r. 145; Makdisî, *el-Muhtâre*, I, 488, r. 362; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, IV, 294, r. 10572; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-sahâbe*, I, 73, r. 284; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ*, VI, 214, r. -1; Ukaylî, *ed-Duafâ*, II, 102, r. -1; İbn Kânî, *Mu'cemü's-sahâbe*, II, 254.

mız, ailelerimiz, çoluk çocuklarımız rahat olsun diyerekten o düşmanın geleceği yere bekçilik yapıyor. İşte vaktiyle Çanakkale'deki muharebenin bir eşi. *Sahili'l-bahr* diyor.

Bu;

Efdalü min sıyâmi raculin ve kıyâmihi fî ehlihi. “Bir adamın evinde namaz ve orucunda, geceleri kâim gündüzleri sâim oluşundan [daha efdaldır.]”

Alttaki rakam çok yüksek. Onu zâfiyetle ve münkerdir diyerekten söylemişler de, onun alt tarafını okumuyorum.

Yalnız bu bir saat, bir gece düşman karşısında nöbet bekliyor. Deniz yerinde ama, deniz kıyısından bekleme. Bu bekleme bin gece, bin gece üç sene eder.

Min elfi leyletin yükâmü leylühâ ve yüsâmü nehâruhâ. “Bin gece gündüzleri sâim geceleri kâim olmaktan eftal.” diyor.

Ama bu nafîle ibadetler ha! Nafîle olarak bin gece kâim bin gün de sâim. Farz değil, nafîle olarak böyle bu kadar kâim ve sâim olmasından efdaldır, onun bir gece deniz yollarından düşmanın geçeceği bir yeri beklemek.

Tabii bu gayet basit bir şey ama çok da mühim bir şey yani. Çok da mühim bir şey!

Bilmem işte Allah muhafaza etsin, öyle âfetler göstermesin.

Çanakkale denilen bir yerimiz var işte, oradan düşman zorladı ki vaktiyle girsin içeriye, harbi bir an evvel bitirsin. Verdikleri rakama göre 250 bin cengâverimiz, aslanımız buradan sırf düşmanı sokmamak için burada şehit düştü. Bu zâyatlar, toplar, tüfekler, silahlar... o ayrı. Yalnız 250 bin resmi rakam. Bu resmi rakamın dışında belki 250 bin daha var. Kayıplar var, şunlar var bunlar var. Yani 300-500 bin kişinin canına mâl olmuştur ama oradan bir tane gemi geçmemiştir, geçirilememiştir.

Sonra onların Fransız, İngiliz, İtalyan, Yunan, Amerikan donanmaları orasını âdeta beş devletin donanması bir şehir haline getirmişler, bizim topraklarımızın üzerine boynuna ateş yağıdırıyorlar. Artık burada canlı kalmamıştır diyor, ondan sonra ihraç hareketiyle, huruc hareketiyle memleketimize taarruza kalkıyor ama, aslanların karşısında ne dayanır ya! Çeliğin dayanmadığı yerde müslümanın imanı onlara kâfi geldi. Yalnız iman

kuvvetimiz var yani. Attığımız topu nakledenler diyor ki, o denizde durmuş atıyor bize tepemize düşüyor, biz atıyoruz suya düşüyor, gitmiyor ona. O uzakta duruyor, biliyor topumuzun mesafesini, onun için sokulmuyor yanımıza, fakat uzaktan da bizi dövebiliyor.

Öyle iken yine mehmetçiğin imanı, onun o incecik eti onların oradan geçmelerine mani oldu elhamdulillah.

Onun için Efendimiz, böyle bir müddet bir yerde beklemenin fadâilini bahsediyor. Tabii o mehmetçikler bunları dinleye dinleye, düşman karşısında şehit olmanın ne demek olduğunu biliyor. Bildiği için ölürsem şehit kalırsam gaziyim diyerekten göğsünü geriyor.

Hatta şöyle bir hikaye dinledim.

Bir kumandan asker gelmiş yedek, mütemâdiyen yedekleniyor tabii asker. Gelmiş, fakat bu amcalar o zaman ihtiyar mehtiyar, yaşlı maşlı ağlıyorlarmış mütemâdiyen.

Amca niye ağlıyorsun sen, korktun mu düşmandan?

Düşmandan korktun da o korkudan dolayı mı ağlıyorsun?

Yoksa evde çoluk çocuğunu bıraktın da onlara hasretlikten dolayı mı ağlıyorsun?

Hiç ses vermemişler, içleri yanıyor. En nihayet söyletmiş, demişler ki;

“Efendi, ne çocuklarımızdan dolayı ağlıyoruz ne de bu kafirden korktuğumuzdan. Kaç seferdir harbe giriyoruz şehit olamadık diye ağlıyoruz!” demiş.

İman bu, iman bu! Ölüm bir kere gelecek, nasıl olsa gelecek o ölüm. Ama şehadetle ölmek, o bir devlet o. “Burada bu fırsat eldeyken bu şehadeti kazanabilirsem ne mutlu bana!” diyor. Ama mukadder ölüm gelmeyince, göklerden böyle yağmur gibi yağsa bir şey olmuyor insana. Takdîrât-ı ilâhî.

Hatta bunun bir şeysini nakledeyim size.

Benim bir eniştem vardı. Kendisi, Midilli adası denilen bir ada var ya, o ada bizde iken o adada yüzbaşı. O adanın muhafızlığı için oraya konmuş, derken yunanlılarla muharebe kopmuş içeride, dövüşmüşler mövüşmüşler, en nihayet yunanlılar mütâreke istemiş. Eh bizim o [enişte] ismi Kadir idi. Allah rahmet eylesin. Yüz yaşına kadar da yaşadı, imanlı bir zât idi. Yedi yaşında hafız olmuş yalnız. Bursa’da Yeşil Cami-i Kebîr’imizin önünde, orada yedi yaşındayken mukabele okumuş,

Bursa valisi de altın bir saat hediye etmiş.
Yedi yaşında bir çocuk.

“Olur mu?” diyorlar ama Allahu Teâlâ'nın bazı müstesnâ insanlara verdiği bu kabiliyeti veriyor oluyor yani. İnkâr edilmez, bir çok kimseler vardır böyle.

Diyor, “Mütarekeyi yapamadık yani uyuşamadık. Bir askerim var arkamda, düşman şehriden ayrıldık, biraz ayrıldıktan sonra beni mitralyöz ile ateşe tuttular. Böyle yağmur gibi kurşunlar yağıyor, ne atıma ne bana ne askerime hiçbir tanesi isabet etmedi.” derdi rahmetlik.

Allah rahmet eylesin.

Onun için bu imanın muhafazası mü'minler için daima şarttır.

Şimdi aklıma geldi de, Medine-i Münevvere'den gelirken akşam bir kitap aldık. Decal ile İsa *aleyhisselam*'ın nüzûlü hakkında yazılmış şu kalınlıkta bir kitap.

Şimdi bunu [anlatmamın] sebebi, Pakistan denilen bir memleket var ya, oradan [çıkan sapık] bir herif[tir].

Cenâb-ı İsa *aleyhisselam*, işte yahudiler onu öldürmek istediler, Cenâb-ı Hak onu korudu semaya çekti. Semaya ref edildi, öldü-

remediler. Yalnız İsa *aleyhisselam*'a benzer birisini orada ona benzetti Cenâb-ı Hak, bu İsa'dır diyerekten onu öldürdüler.⁶ İsa *aleyhisselam* ref oldu. Müslümanların akâidi böyledir.

Şimdi bu Pakistan'daki bu herif, buna Kâdiyan diyorlar. Kâdiyanın kökü şimdi bu. Kâdiyan mezhebinin kökü. Kâdiyan mezhebindeki bu adam ki kendisi Gulâm-ı Ahmed Mirza. Bu adam aslen Tatar, fakat Pakistan'da yetişmiş, büyümüş, Pakistanlı olaraktan da birçok bilgilerin sahibi, buna itiraz etmiş;

“İnsan semaya diri olarak ref olunmaz. Olmaz bu.” [diyor.]

Ve İsa gelecek bu yeryüzüne. Birgün İsa yine gelecek, deccalı da katledecek.

Demiş ki;

“O İsa, gökteki İsa öldü, gömüldü, hem Keşmir'de gömüldü. O gelecek İsa benim. O gelecek İsa, onun ruhuna temessül ederek beni gönderdi Allah, ben geldim.” diyor.

Bazı âyât-ı Kur'an'iyeye benzer şeyler de okuyor, kendisini orada millete tanıttırıyor. Bir mezhep, Kâdiyan mezhebi diyerekten bir

⁶ Bkz, 4/Nisâ, 157-158.

mezhebi türetiyor. İngilizlerin de yardımını var bu işte.

Şimdi Pakistanlılar tabii şaşırılmış, böyle şey olmaz ama bu adamın arkası da kuvvetli, ne yapalım?

Vermişler ellerini kalemlere, işte bilgileri vasıtasıyla bir sürü kitap isimlerini yazmış böyle. Bu adamın sözünün aslı astarı olmadığı, böyle şeyin katiyen olamayacağı, o gelecek İsa, çıkan İsa'nın olduğunu; bu İsa değil, o İsa nereden ki ref oldu, o tekrar gelecek.

Şimdi hepimizin aklında birer düğüm bırakır bu.

Yahu bu gökte nerede acaba?

Üç yüz sene değil 500 sene değil, kaç bin sene burada kalacak. Kıyamet kopacağı zaman da, deccalın geldiği zamanda gelecek.

Nerede yaşar?

Oraya bizim aklımızın ermesine imkan yok. Ama Allah'ın mülkü çok geniş, çok geniş!

Şimdi bizim aya gittiler, burada hayat yok dediler.

Ama yalnız ay mı var ya?

O kadar yıldız var, her birisinin hayatı kim bilir ne çeşittir?

Ne çeşittir onu bilemeyiz.

Cenâb-ı Hakk'ın kudretindeyse bunun bir an içerisinde istediği bir yere nakletmekle hiç de zorluk yoktur. Onu orada senelerce, yüzlerce binlerce sene beslemesinde de yaşatmasında da yine bir zorluk yoktur.

İşte numûnesi bizim Tarsus'ta Ashâb-ı Kehf'in olduğu bir yer var. Ashâb-ı Kehf bizim gibi insan, imanlı insanlar. İmanları olmakla beraber, o zamanda imansız bir hükümet türemiş, o hükümetin şerrinden kaçmışlar bunlar memleketten, bir köpek de kendilerine iltihak etmiş bu mağaraya sığınmışlar. Tarsus'taki o mağaraya. Bazıları o mağaranın şurada burada olduğunu bahsederler ama bize o lazım değil. Onlar bir mağaraya sığınmışlar. Orada tam 300 küsur sene Allahu Teâlâ bunları uyutmuş.

Üç yüz sene bir insan uyur mu?

Uyutmuş, Allah uyutuyor.

Sabah akşam onları bir melek mi nasılsa, sağa sola çevirerekten vücutlarına hiçbir zerre leke gelmeden 300 sene, küsuru da var. Üç yüz küsur sene sonra uyanmışlar. Uyanmışlar yatarken işte ikindi vakti miymiş, akşam vakti miymiş, sabah oldu filan diyerekten içlerinden birisine biraZ para vermişler;

“Al da, karınlarınız acıktı git bir şeyler al da gel.” demişler.

Adam şehre girmiş, parayı veriyor;

“Bu para geçmez. Bu para tâ bilmem kaç 100 sene evvel ki devire ait bir para. Şimdi bu paranın modası çoktan geçti.” diyorlar.

Nasıl şimdi bizim banknotlar var, mesela rusların banknotları bir vakit geldi, çuvalını da on kuruşa verdiler burada. İdare değişti geçmez oldu.

Orada çeşitli idareler olmuş, bir müslüman idare gelmiş o devirde. Oraların tarihinden bunların 300 sene evvelki insan olduğu anlaşılmalı. Gelmişler mağarayı bulmuşlar, bunların hayatlarına bakmışlar, ooo, o devrin adamları.

Eh, ister misiniz burada yine kalasınız, ister misiniz içimize karışasınız?

Demişler;

“Biz burada kalmasını isteriz.”

O zaman duvarını örmüşler, levhalarını da koymuşlar. Bakır levhalar yazmışlar koymuşlar ki; “Bunlar filan devrin adamları.” İsimleri de Yemliha, Mekselina, Mislina, Mer-nuş, Debernuş, Şâzenuş, Kefeyuş, Tatayuş, Kıtmir.

Bak insanın aklına nereden geliyor?

Hiç aklımda bile yoktu ama vaktiyle öğrenmişiz. O Allahu Teâlâ'nın bir hikmeti bunlar işte. Sakladığı yerde saklıyor. Bu kafanın içerisinde neler saklandığına hiç akıl erdiremeyen insan, koca insanın Allah'ın mülkünde nereye saklandığını akıl erdiremiyor.

Canım bu kadar Kur'an'ı ezberliyorsun, bilgileri ezberliyorsun, "Kafanın neresinde?" desem ne dersin sen bu işe?

Neresinde saklıyorsun kafanın bunu?

Ufacık bir taş parçası. Ama saklayan Allah, onları içinde sakladığı gibi insanı da saklıyor istediği yerde. Bizim Peygamberimizi götürdü getirdi, onu da saklıyor bir yerde, vakti gelince indirecek.

Binâenaleyh o adam kitabı yazmış, diyor ki;

"Bilin İsa kimdir, deccal kimdir? Bilerseniz aldanmazsınız bu gibi adamların sözüne, bilmezseniz kanarsınız bunların sözüne."

Şimdi bilmeyen adam;

"Sahi be ya, insan bu kadar zaman gökte nerede duracak bu adam?"

Bu adamın dediği doğru, hakikaten bu İsa olsa gerek, der ve ona uyar.

Şimdi bu adamın bütün derdi, imanı iki şey: Şehvet ve para. Kendisini altınla tartıyorlar, altından para veriyorlar. O da Avrupa'nın ötesinde berisinde kemali zevk ü sefâ ile yiyor. Bu adam çok da değil, 1252 tarihinde doğmuş. Bugün 1390 sene. Bizim bu yeni tarihe göre değil de eski Arabî tarihe göre 1252'de doğmuş 1300 bilmem kaçta da gebermiş. Geberirken de helâda gebermiş kâfir, geberesice. Allah onu helâyı şey yapmış.

Onun için orada Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in dört duası var, kitabın başına onu koymuş. Ashab-ı kirâma, “Bu dört duayı bize Kur'an'ı öğretir gibi, sûreleri öğretir gibi bize öğretirdi Peygamber.” diyor. Bu dört duayı Cenâb-ı Peygamber bize Kur'an'ı öğretir gibi, sûreleri öğretir gibi öğretirdi, de, bundan dolayı bu Pakistan tarafının alimleri bu duanın namaz içinde okunması vaciptir demişler. Okunacak, tahiyatı nasıl öğrettik okuyorsak, Rabbenâ âtinâyı nasıl okuyorsak bunu da okumak vaciptir demişler.

Tavus'un oğlu namaz kılıyormuş, namazı bitirmiş;

“Oğlum bu duayı okudun mu?” demiş.

“Okumadım baba.” demiş.

“Hah, namazı yeniden kıl, bunu teşeh-
hütten sonra oku.” demiş.

Vücubuna kâil oldukları için, okumadı-
ğından dolayı, yeniden onu okumak suretiyle
namazı iade ettiriyor.

Çok da zor değil;

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ
الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ
فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ. ح م د ه ح ب ع ن أَبِي
هُرَيْرَةَ.

*Allâhümme innî e'ûzü bike min azâbi
cehenneme, ve min azâbi'l-kabri ve min fit-
neti'l-mahyâ ve'l-memâti ve min şerri fitne-
ti'l-mesîhi'd-deccâli.*⁷

Dört duadan birisi;

*Allâhümme innî e'ûzü bike min azâbi
cehenneme.* “Yâ Rabbi! Sana cehennem
azabından sığıyorum.”

Cehennem nedir acaba?

Bir cennet var, karşısında bir de cehen-
nem var. Cennet, kısa tâbir, imanlıların

⁷ Ebû Dâvud, "Salât", 184, r. 983.

mükâfat evi. Cehennem de imansızların cezaevi. İmansızların, ahlâksızların cezaevi. Bunların ikisi de yaratılmıştır. Yaratılacak değil yaratılmıştır ve hâlen mevcuttur. Hâlen cennet de mevcuttur cehennem de mevcuttur.

Şimdi ruhlarımız alınıyor ya, canımız çıkarken yani ölürken, bu alınan ruh sahibi ne haldeyse, cennetlik midir cehennemlik midir alan melek biliyor. [Cennetlikse,] onun doğru cennetteki yerini gösteriyor, “Senin yerin burası, bak! Gördün mü?” diyor.

İşte bu yere hak kazandın, haydi şimdi [cesedinin] başına. Evelce diyor, bu iman sahibi olmasaydın, [yerin] cehennemdeki bu yerdi, fakat oradan yakayı kurtardın, bu cennetteki köşkler, yerler senin. Geliyor ruh, ölünün başında dikiliyor, o kadar. Temas yok artık. Diyor ki;

“Ya bununla bu kadar sene beraber yaşadık, şimdi de biribirimizden ayrıldık, beni içeriye koymuyorlar. Acaba buna ne yapacaklar?” diye başında bekliyor. Makâmını da gördü, bir sevinçle. Ölünün yüzü güler, neşe içerisinde, gittiğinden de haberi yok. Gayet sevinç, sürur hâlinde.

Maazallah, imansızın da ruhunu alıyor, götürüyor cehennemdeki yerini gösteriyor, “İşte bak, senin yerin burası iyi gör!” O onu görünce bitiyor zaten. Bitiyor; buruşuk, ters, kara bir surat, korkunç bir hâl. Eh ne yapacaksın artık oldu, dönüş yok artık. Geliyor o da cenazenin başında bekliyor. Diyor ki;

“Biz de bununla bu kadar sene beraber yaşadık, biribirimizden şimdi ayrıldık, ne yapacaklar acaba bu cesede?”

Eh işte sonra ceset sonra ne oluyorsa oluyor, götürüyorlar mezara konuyor.

Onun için azâb-ı cehennemden [son derece sakınmak lazım.] Onu kitaba yazmış burada; “Bunu çocuklarınıza, ailenize okutun, dostlarınıza, ahbablarınıza okutun, cehennemin varlığını bilsinler.” Çünkü iman âhiretedir. Âhiret gözümüzden uzaktır, binâenaleyh oraya iman olmadıkça *lâ ilâhe illallahın* kıymeti yoktur. Ne kadar dersin de âhirete inanmadıkça, öldükten sonra dirileceğine, cennet ve cehennemin ve mizanın olduğuna inanmadıkça iman sahih olmaz. İmanda da *Âmentü billâhinin* altında bunların hepsi mevcuttur.

Onun için ilk dua;

Allahümme innî eûzu bike min azâbi cehennem.

Cehennemi bize çok çeşitli tavsiflerle uzun uzun kitaplarda anlatırlar. Fakat fakirin aklına gelir ki hepimizde elhamdülillah bir hayat var; bu hayatın içerisinde bazen tatlı bazen acı hadiseler geçer; bazen sıtma tutar, bazen humma hastalıklarına müptela olur, bazen çok kuvvetli ateşlere düçâr olunan hastalıklar olur. Bakarlar, derece işte 38, 39, 40 filan uzuyor 41, 42 filan tehlike ânı çan çalar.

Ne var, ateş dökmediler vücuduna?

Bir şey yok.

Ha rutûbetle o içerideki hararet bir kıvamda idi. Şimdi kıvam bozuldu, rutubet kayboldu ateş yükseldi, çıkıyor çıkacağı kadar. Kırk oldu mu, 43 oldu mu dayanmanın imkanı yok, gidiyor öbür tarafa.

Arabistan'da şimdi derece-i harâret 40, 41, 42 oluyor, biz ise 36'nın içerisinde yaşayan insanlarız burada. Oraya gidince o ateş bize çok geliyor, vücut onun ateşine tahammül edemiyor, güneş çarptı diyorlar, adam bir an içerisinde bakıyorsun gidivermiş.

[Ne oldu?]

Güneş çarptı.

İşte buzlarla muzlarla bazısı tedavi olur bazısı da olmaz. Kâbil-i tedavi değildir gider.

Yani ateş yok, bir şey yok fakat hararet derece gösteriyor, 38, 39, 40, 41... gitmiş ileriye doğru.

E bu ateş nereden geldi sana?

İşte bu kudret-i ilâhîyedir ki yarın cehennemde ölme yok ha! Cehennem ölüm yeri değil, cehennemde hayat var, fakat istenmeyen bir hayat. Karnımız acıkacak, yemek isteyeceğiz; en acı, en korkunç, en çirkin şeyleri verecekler. Yüreğimiz yanacak su isteyeceğiz; irinler, içerisini parçalayan gayet zehirli fena şeyleri -affederseniz- verecekler iç bakalım diyecekler. Tabii nedâmet üzerine nedâmet, pişmanlık üzerine pişmanlık.

Allah göstermesin yüzünü bizim hiçbirimize.

Onun için fakat Cenâb-ı Hak cennetin yolunu da cehennemden üzerine koymuş. Cennete cehennemden geçilip de öyle gidilecek. Binâenaleyh cehennemi görmeden hiçbir mü'min cennete giremeyecek. Yalnız 70 bin müslüman müstesnâdır ki onlara hesap kitap yok, sorgu yok, bir şey yok. Sorgusuz, kitapsız

uçaraktan cennete gidecekler, dayanacaklar [kapısına].

Melekler diyecekler ki;

“Siz kitap gördünüz mü, hesap verdiniz mi?

“Yok, ne hesabı ne kitabı.” diyecekler.

Neden?

İşte onlar bu dünyada iken mükâfâtı kazanmışlar; sabırlarıyla, tevekkülleriyle, imanlarıyla, Allahu Teâlâ'nın emirlerine itaatleri dolayısıyla bu dereceyi kazanmışlar, hesaba kitaba lüzum kalmadan onlara, “Buyurun cennete!” denmiş.

b. Şefaât: Kabir Azabı ve İnsanın Ahiret Hayatı

Allah cümlemizi o zümreye ilhak etsin.

Şimdi o zümrenin bir hakkı daha var. Her birisi 70 bin kişiye şefaât ediyor. Şehidin de hakkı var, 400 yüz kişiye şefaât ediyor. Kendinden başka ehlibeytinden 400 yüz kişiyi kurtarma imkanını Allah veriyor ona. Şefaât. Peygamberlerin ki, Kur'an'ın ki ayrı.

Allah cümlemizi affetsin.

Şimdi o öğretilen [birinci dua];

Allâhümme innî e'üzü bike min azâbi cehenneme.

İkincisi;

Ve min azâbi'l-kabri. “Kabir azabından da sana sığınırım yâ Rabbi!”

Cehennemden azabından sığındığım gibi kabrin azabından da sana sığınırım.

Ya hocafendi, ölmüş insan, hayattan ayrılmış, hiç bir şeyi yok artık, bunun kabirde ne azabı olacak?

Allah hepimizi affetsin.

Ashâb-ı kirâm!.. Sa'd b. Vakkas, ashâb-ı kirâmın meşhurlarından ve kibarlarından, büyüklerinden. Onu kabre koymuşlar, kabir onu böyle bir sıkımsı.

Buna da bizim aklımız ermez. Bu toprak mahdud bir yerde kazılmıştır, bunun böyle kapanıp da içindekini sıkmasına biz imkan vermeyiz, aklımız ermez. Fakat Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in söylediği haklıdır.

Bazen bu koca dünya insana dar geliyor arkadaş! Koca dünya insana dar geliyor, soku-
lacak bir yer arıyor, bir mercî arıyor.

Koca dünya nasıl sıkıyor seni?

Bu kabir öyle sıkacak adamı, yoksa toprakların yanışmasıyla değil. O kabrin sıkıntısı, nasıl sıkacaksa sıkacak insanı orada, bu

şeyler birbirine geçecek. Onun için kabir azabı çok mühimdir.

Başımızda telkin verirler ya, bazı buna da itiraz edenler olmuş.

Sakın ha! [Sen itiraz etme!] Kabir azabı hak ve kabrin içerisindeki hayat da hak.

Biz hakikaten ruhumuz çıkmıştır ama bu ceset büsbütün muattal değildir, hissiyatı kesilmemiştir. [Ceset ile bağı] kesildi mi hissiyatı bâkîdir, yalnız imkanları elinden gitmiştir. İmkanlar ruhu vasıtasıyla idi, ruh çıkınca elinden imkanlar gitti muattal bir halde kaldı. Muattal halde kalan bu [ceset] kabre kondu. Kabre kondu ama bütün hissiyatı [bâkîdir.] Nasıl gece uyuyoruz, gözümüz kapalı. [Uyku halindeki] hayatımız da hemen [hemen] kabirdeki hayata benzer bir şekildedir. Fakat görüyoruz, işitiyoruz, sabahleyin de naklediyoruz. Şunu gördük şöyle gördük, şöyle söyledi böyle söyledi.

E gören göz değildi, bu gözün kapalı, hangi gözle gördün onu?

İşitirken bu kulakların tıkalı idi, hangi kulakla işittin, hangi ağızla söyledin?

Üstelik seni yanında dinliyorduk, hiç bir şes çıkmadı senin ağzından. Fakat diyorsun ki böyle söyledim, o da bana böyle söyledi.

Bunun derinliklerine varırsak anlarınız ki hayat yalnız bu hayatta değil, bu hayatın arkasında ikinci bir hayat daha var.

Binâenaleyh kabir azabı haktır. Bu bizim akaid kitaplarımızda böyle tasrih olunmuştur. Kabir azabı *hakkun* der, haktır. Bunu inkâra kimsenin hakkı yoktur. Bazı felsefeci mi diyeceğiz, akılsız mı diyeceğiz, “Biz ölünün üstüne mısır koyduk, pirinç koyduk, şunu koyduk ne kımıldanan var ne bir şey var. Gittik baktık her şey olduğu gibi duruyor.” [diyor.]

Sen de ölünce görürsün bakalım! Bir şey diyeceğimiz yok şimdi ona.

Başka bir hayata atlanılmış artık, bu hayat senin makinenle ölçülür mü?

Onun için azabı kabir hak.

Şimdi oraya giriyoruz, girdikten sonra melek geliyor [sorguya başlıyor.] Ya imanlı girilmiştir ya imansız girilmiştir. İmanlı gelirse oradan bir pencere açıyorlar. Bir pencere açılıyor, o pencereden cennetteki yerini gösteriyorlar.

Buna bugün itiraz etmezsiniz, televizyonlar gözünüzün önünde. Oturduğumuz yerden şurasını burası pekâlâ seyredebildiğimiz gibi, o kabirden de bize cennetteki yerimizi sabah ve akşam gösteriyorlar.

Sabahleyin bakıyorsun o cennetteki yerini görünce bayılıyorsun tabii, “Oh yâ Rabbi! Çok şükür paçayı kurtardım.” diyerekten sevinç, sürur içinde akşam oluyor. Akşam olunca bir daha gösteriyorlar; “Bak şu cennetteki yerine!” diyorlar, bağlar, bahçeler, hûrîler, köşkler, fıskiyeler... bilmem her çeşit güzellikler içinde.

Bir hûrî gelecek karşınıza, 70 tane esvap giymiş, fakat 70 esvabın içinde iliği bile gözükmüyor. O kadar şeffaf. Eti de mani olmuyor deri de mani olmuyor, ilikleri görünecek derecede. Cennet o kadar güzel bir yer! O köşkleri tavsife gücümüz de yetmez bizim. Allah imanlılar için hazırlamış duruyor o, hazır yani.

Göster bakalım şimdi yerini bulabilir misin?

Gösteremezsin!

Ne senin tayyaren gider ne bir şeyin gider, iman şart.

Şimdi o ikinci girdi, imansız. Ona da cehennemdeki yerini gösteriyorlar. Ateşlerin içerisinde, yılanlar çıyanlar... Oof, ne kadar korkunç, tehlikeli, iğrenç şeyler varsa hepsinin olduğu bir yer, bir kaynak.

Bakıyor, oof of ne yapsın?

Yanmasın da ne yapsın şimdi?

O da ona gösteriliyor. O da pişman mı pişman, o kabrin içerisinde tâ kıyamete kadar onun hâli böyle devam etmektedir.

Hadis Buharî hadisidir. Bunlar ne kadar böyle uzun vakalar.

Ha şimdi o iki şeyden sığındık;

Allâhümme innî e'üzü bike min azâbi cehenneme, ve min azâbi'l-kabri.

Kabrin de bir azabı var demek. O kabrin azabından Allah'a sığınmayı çocuklarımıza öğretmek; çocuklarımıza kabirde azap olunacağını, cehennemde azap olunacağını duyurmak lazım. Onun için bunu duymayan çocuk bugün istediği gibi yaşıyor; ana baba tanımıyor, Peygamber kitap tanımıyor, "İstedğim gibi yaşayacağım!" diyor. "İnsanlık böyle şeyleri kabul etmez!" diyerekten ve haklıktan da gelemiyorsun. Yaşadığı gibi yaşı-

yor. Çünkü azâb-ı kabirden de korkmuyor cehennemden de korkmuyor.

Üçüncüsü;

Ve eûzu bike min fitneti'l-mahyâ ve'l-memâti. “Hayatın fitnelerinden.”

Hayatta fitneler! İşte oradan bir deccal çıkmış, “İsa benim” diyor şimdi. Bu da bir fitne. Aklı ermeyen bir çok zavallı peşine takılmış, bütün varını ona veriyor. Nikahı iptal etmiş! Nikahı iptal ediyor, bir çok şeyleri iptal ediyor. Bana vahiy geldi, yok bunların aslı astarı diyor, insanları istediği gibi hayvânî şekillerde yaşıyor. E hayvâniyete alışmış insan da ona uyuyor ve hoşuna gidiyor.

“Onun için hayatın da memâtın da fitnelerinden sana sığınırım yâ Rabbi!”

Memâtın fitneleri kabirdeki azaplar, kabirden sonra kıyamette olacak hesaplar kitaplar. Onlar da büyük fitnelerdir.

Allah o günün fitnelerinden de cümlemizi muhafaza buyursun.

Dördüncüsü;

Ve min şerri fitneti'l-mesîhi'd-deccâli. “Mesîhu'd-deccalın fitnesinin şerrinden de sana sığınırım yâ Rabbi!”

Müslimin hadisleridir bunlar da.

O adam bulmuş kitaptan yazmış, filan, filan, filan kitapların filan, filan, filan sayfa-
larda diyerekten hepsinin de sayfasını koymuş
yerlerini de koymuş. Lüzum yok tabii bizim
için söylemeye.

Demek ki Mesîhu'd-deccalı [iyi tanımak
lazım.]

Şimdi o geldi tanıtacak bize.

Mesih nasıldır, deccal nasıldır, İsa *aley-*
hisselam nasıldır?

Şimdi her gelen, “Ben İsa’yım!” diye çı-
kacak olursa dünya İsa ile dolar.

Şimdi o, memleketinin adını Mekke koy-
muş. O Tatar olan, Mirza denilen kâdiyanın
başı, bir köyünün adını Mekke birini de Medi-
ne koumuş. Burası da cennet bahçesi demiş.
Diğer bir oda. Onlar da ölülerini götürüp,
“Cennete gidiyoruz!” diyerekten o cennet
bahçesine gömerlermiş

Allah akıllarını [kullanmayı nasip eyle-
sin.] Hepimizin aklını kamil eylesin. Allah
onlara da hidayet nasip eylesin inşallah.

Onun için bu *Mesîhu'd-deccâl* [çok tehli-
kelidir.] Bu deccalın yavruları da var. Bu dec-
calın kendisi var yavruları da var. Zaman za-
man gelirler, deccallıklarını yapıp giderler.

Allah o deccallara da uydurmasın.

İnsan hayât-ı dünyâyı geçinme yolları diyerekten şey yapar. Bazen bunların cenneti de varmış cehennemi de varmış deccalın. Cenneti cehennem, cehennemi de cennet derler.

Cennet nedir?

İşte senin dünyadaki hayatlarına uygun şekilde sana hissini yaşatıyor, sen ona bayılıyorsun, cennettir diye gidiyorsun ama cehenneme düşüyorsun. Öte tarafta sıkıntıda kalıyorsun, cehennem gibidir ama arkadan da Allah'ın göstereceği cennete gidiyorsun.

Onun için bu adam şimdi bize deccal ile Hazreti İsa'yı tanıtmaya çalışacak. İlerde onları da inşallah öğrenmeye çalışırız.

Şimdi hudud bugün kayboldu gibi. Tayyareler çıktı istediği yerden istediği yere geliveriyor. Onların da bekçisi var. Tayyarelerin de bekçisi var. Düşmanın nereden nereye geldiğini önündeki aletten gözlüyor, o da, “Geliyor hazır olun!” diyerekten haber vermek mecburiyetinde.

Ha şimdi bir de bizde bizim memleketimiz var; gönül memleketi var. Gönül memleketi Allahu Teâlâ'nın bize verdiği bir nîmet-i

uzmâdır. Dünyadaki gibi değil yani. Dünya nimetlerine, evlerine, köşklerine kıyas kabul etmez. Allahu Teâlâ onu bize vermiş bir gönüldür. Bu gönüle de şeytanlar, kâfirler, nefis musallat, münafıklar musallat, her çeşit musallatlar var. Gönlü gözleyeceksin ki o gönle ne küfrün, ne münafığın, ne şeytanın, ne de nefsin bir kötülüğü girmesin içeriye.

Nasıl ki memleketimizden -Allah esirgesin- düşman istilâ ettikten sonra onu çıkarmak çok mu zor?

Çok zor.

Kanını akıtacaksın, paralarını akıtacaksın, çok emekler çekeceksin; muvaffak olursan ne mutlu, kovar gidersin yunanın kovulduğu gibi.

Ya muvaffak olamazsan?

Oturuverir burada.

Şimdi gönle sokulan dinsizlik, küfür, ve sâir gibi şeyleri çıkarmak düşmanı çıkarmaktan daha zordur. Topu var, benim de topum var atarım. Şehit olmaksızın en nihayet, şehit de olurum fakat memleketi kurtarırım. Ama bu öyle değil ki! Bu mânevî bir varlıktır. Bunun kapısı bacası göz bir, kulak iki, burun üç, ağız dört, eller ayaklar beş. Bu beş kapıdan

girer onlar. Bu beş kapı! Bu [gönül] bir hazinedir. Bu beş kapıdan akan kötülükler ise orasını berbât u perişân eder. Nasıl ki bir havuza beş yerden pis su gelirse, hatta üç yerden hatta bir yerden pis su gelsin dört yerden temiz su geliyor ama bir yerden de pis su geliyor. O pis su o dört yerden gelen iyi suyu da berbat eder.

Etmez mi?

Eder. İçilmez bir hale gelir.

İşte bu gönle bunlar vasıtasıyla akıtılan pislikler gönlü perişan eder.

Nasıl perişan eder?

[Düşmanın] memleketi perişan ettiğinden daha fazlasıyla. Bu sefer imansızlık körlük başlar, sağırlık da başlar, hakkı da göremezsin, hakkı da duyamazsın. Dediğim dediktir der inat eder, küfre doğru seni sevk eder.

Allah muhafaza etsin.

Onun için gönlün muhafazasına son derece dikkat etmek lazım.

Şimdi bu gece beklemek yalnız düşmanın yolunda değil, geceleri uykusuz kalaraktan tespihini eline alıp Allah'a, "Allah yâ Rabbi! Sen benim gönlümü muhafaza et, senden gayrıya benim gönlüm meyletmesin!" diye-

rekten seccadeye kapanır başlar ağlamaya. Böylelikle o muhafaza olur.

Şimdi bak altını da dinle.

«حُرِّمَ عَلَى عَيْنَيْنِ أَنْ تَنَالَهُمَا النَّارُ: عَيْنٌ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ، وَعَيْنٌ بَاتَتْ تَحْرُسُ الْإِسْلَامَ وَأَهْلَهُ مِنْ أَهْلِ الْكُفْرِ. كَ وَالْحَاكِمِ فِي "الْكُنَى" هَبَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

*Hurrime alâ ayneyni en tenâlehüme'n-nâru: Aynün beket min haşyetillâhi, ve aynün bâtet tahrüsü'l-islâme ve ehlehu min ehli'l-küfri.*⁸

Hurrime. “Haram kılındı.” *Alâ ayneyni.* “İki göze haram kılındı.” *En tenâlehüme'n-nâru.* “Ateş o iki göze elleşmez.”

[*Alâ ayneyni*], “iki gözünün sahibine” demek. O iki gözün sahibine ateş dokanmaz.

“O iki gözün sahibi.” *Aynün.* “Bir göz sahibidir ki.” *Beket min haşyetillâhi.* “Allah korkusundan ağlıyor.”

⁸ Hâkim, *el-Müstedrek*, II, 92, r. 2431; Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, VI, 99, r. 3930; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, IX, 297, r. 10574; Buhârî, *et-Târîhu'l-kebîr*, IX, 50, r. 436; İbn Hacer, *İthâfü'l-meher*, XVI, 238, r. 20704.

Allah korkusundan ağlıyor, “Ben nasıl o Allah’ın kuluyum ki bu kadar nimetleriyle perverde olduğum halde o Allah’ın emrini dinlemiyorum, vazifelerimi yapmıyorum!” diyerek üzülüp ağlıyor. Bir bu.

Ve aynün bâtet tahrüsü’l-islâme ve eh-lehû min ehli’l-küfri. “Bir göz de, Müslümanlığı küfrün hilelerinden, felaketlerinden kurtarmak için yollarını bekliyor.”

İlimler yazıyor, kitaplar yazıyor, vaazlar yapıyor, nasihatlar yapıyor, “Aman küfür çok fenadır yavrularım! Sakın aldanmayın, gitmeyin!” diyerekten bu şeylerle müslümanları bekliyor.

Geçen gün, hactan geldiğimiz gün, hacda bizle beraber imişiz ama tabii tanımadığım insan. Giderken buraya Allah’a ısmarladığa gelmişler. Kendileri Güney Afrika’nın bilmem neresinden iki kimse. İki kardeşmiş ikisi de. Hepimiz 14 kardeşiz dedi adam, bir de tercümanları var yanında. On dört kardeşiz, hepimiz çoluk çocuklarımızla 200 aile eder, dedi. Orada yaşıyorlarmış.

Kalın bu akşam bizde dedim, sohbet edelim, bir lokma ekmeğimizden, çorbamızdan için.

Yok, bugün gidiyoruz artık dedi. Çünkü iki senedir gurbetteyiz diyor.

İki senedir diyâr-ı gurbette ne yapıyorsunuz, para mı kazandınız?

Hayır eserleri yazıyoruz, kitaplar yazıyoruz, bastırıyoruz müslümanlara dağıtıyoruz, vazifemiz bu. Arapça, şunca bunca...

Bu İslâm'ı gözetleyici işte! Servetini o yolda İslâm'ın muhafazasına feda ediyor.

Çünkü -Allah esirgeye- şu kitaplar elimizde olmasa ne yaparız biz?

Aklımız yetmez bizim. Gelir bir deccalın birisi ben İsa'yım diye kandırır bizi, öperiz elini ayağını, düşeriz peşine. Bunun gibi.

Yine bir tane daha buyuruyor;

«حُرِّمَتِ الْجَنَّةُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ كُلِّهِمْ حَتَّىٰ أَدْخُلَهَا،
وَحُرِّمَتُ عَلَى الْأُمَّمِ كُلِّهَا حَتَّىٰ تَدْخُلَهَا أُمَّتِي. قَطُّ
فِي "الْأَفْرَادِ" عَنْ عُمَرَ. وَهُوَ صَحِيحٌ عَلَىٰ شَرْطِ ك.»

*Hurrimetü'l-cennetü ale'l-enbiyâi küllihim hattâ edhulehâ, ve hurrimet ale'l-ümemi küllihâ hattâ tedhulehâ ümmetî.*⁹

Cenâb-ı Peygamber buyuruyor ki;

⁹ Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XI, 436, r. 32049; İbn Hacer, *İthâfü'l-mehere*, XII, 176, r. 15355.

“Cennet her peygambere haramdır. Hiçbir peygamber ben girmedikçe cennete girmeyecek.”

Evvela ben gireceğim cennete, arkamdan onlar girecek.

“Cennet ümmetlerin hepsine haramdır benim ümmetim girmedikçe.”

Evvela benim ümmetim girecek cennete, arkadan onlar gelecek.

Yine bir tane daha;

حُرِّمَتْ عَيْنُ عَلَى النَّارِ سَهْرَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. ن عَنْ
أَبِي رِيحَانَةَ.

Hurrimet aynün ale'nâri sehret fî sebîlillâhi.

Burada daha açıkça söyledi.

Hurrimet aynün ale'nâri. “Bu göz cehenneme haramdır.”

Bu gözün sahibinin cehenneme girmesi haramdır yani girmeyecek cehenneme, uçacak geçecek.

Nasıl gözdür o?

Sehret fî sebîlillâhi. “Allah yolunda uykusuz durmuş.”

Niçin?

Li-hıfzi'l-müslimîne. "Müslümanların muhafazası için uykusunu terk etmiş."

Nasıl terk etmiş?

Nasıl ederse etsin!

Ev büldânün ev li-ihyai'l-leyli. "Yahut geceleri ihya ederekten."

Allah'a yalvararak; "Aman yâ Rabbi! Ümmet-i Muhammed'i sen koru. Ümmet-i Muhammed'i sen muhafaza et. Ümmet-i Muhammed'e şöyle yap. Benim çocuğuma çocuğuma böyle yap, dostlarıma şöyle yap!" [diyerekten] istiyor hep Allah'tan, gözlerini de akıtıyor, geceleri de uyumuyor: *Sehret fî sebîlillâhi.*

Allah affetsin kusurlarımızı.

Ezan-ı Muhammedîler okunuyor da biz sabahleyin yataktan kalkıp camiye gelmek bize zor geliyor.

Nerede kaldı da böyle geceleri oturup da ağlayacağız da, Ümmet-i Muhammed için yahut beldelerimiz için yahut Müslümanlığın kurtuluşu için dualarda bulunacağız?

Şunu da okuyayım;

«حُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ،
وَحُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ سَهَرَتْ [سَهَرَتْ] فِي
سَبِيلِ اللَّهِ. حَمَّ طَبِّ وَالْحَاكِمِ عَنْ أَبِي رَيْحَانَةَ، زَادَ
طَبُّ وَكَ: «وَحُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ غُضَّتْ عَنْ
مَحَارِمِ اللَّهِ، أَوْ عَيْنٍ فُقِئَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ».

*Hurrimeti'n-nâru alâ aynin beket min
haşyetillâhi ve hurrimeti'n-nâru alâ aynin
sehret fî sebîlillâhi. Ve hurrimeti'n-nâru alâ
aynin ğuddat an mehârimi'llâhi ev aynin fu-
kiet fî sebîlillâhi.*¹⁰

Allah hepimizi affetsin, mağfiret etsin.

İmam Âzam hazretleri, 40 sene efendi 40 sene! Sabah namazını yatsı namazında aldığı abdest ile kılıyor. Ve gözlerinden akan şıp şıp damlaları hasırların üzerinde böyle iniltilelerle, gözleyiciler tarafından bakılıyor;

“Nereden bu şapırtı, yağmur damlası gibi?

Gözlerinden akan yaş şıp şıp damlıyor.

¹⁰ Ahmed b. Hanbel, IV, 134, r. 17213; Hâkim, *el-Müstedrek*, II, 92, r. 2432; İbn Ebî Şeybe, *Musannef*, IV, 229, r. 19550; Nesâî, *es-Sünenü'l-Kübrâ*, VIII, 139, r. 8818; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, IX, 251, r. 18445; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr*, XIX, 416, r. 1003; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, VIII, 315, r. 8741; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ*, II, 28.

Neden?

Allah'ı iyi biliyor! Allah'ı bilgi nispetinde insanda haşyet olur, Allah'ı bilgi nispetinde insanlarda korku olur, Allah'ı bilgi nispetinde insanlarda rikkati kalp olur ağlar. Kalp rakik olmadıkça, incelmedikçe ağlayamaz. Kalbin ağlaması onun incelmesine bağlı. Öyle sert kalplerden öyle gözyaşı da çıkmaz.

Ama biz de İmam Âzam gibi olabilir miyiz?

Allah ona lütfetmiş. Ama ne dersin, baktın şu insan çok gaddar bir insan, çok gaddar bir insan. Bu İmam Âzam'ı herif hapiste döve döve öldürdü ve zehir verdi en nihayet.

Ne dersiniz bu işe?

Kırk sene sabah namazını adam camide, yatsı namazında aldığı abdestle sabah namazını kılıyor, bunu da, “Sen benim sözümü dinlemedin!” diyerekten, döverekten, teşhir ederekten hapiste inletiyor ve en nihayet zehiri içirip zorla ölümüne sebep oluyor.

Tabii o şehitlik rütbesini alacak ama, o da kâtil adam.

Ne kadar gaddar oluyor bu insan! O da müslüman ama, kâfir değil. Yapan da müslüman.

Ama nasıl müslüman?

Onu bilmem artık!

Nasıl ruh var, nasıl vicdan var, nasıl insanlık var? bilmem artık.

Allah muhafaza etsin.

Bunlar çok, hikayeleri anlatmakla bitmez.

Onun için hırstan ve menfaatlerden uzak olmak lazım. Hırs ve menfaat insanın gözünü de kör ediyor, kulağını da sağır ediyor, kalbini de kalplikten çıkarıyor, kalıp, kalp akçeye çeviriyor. Artık anlamaz, görmez bir hâle geliyor.

Bakın şimdi;

Hurrimeti'n-nâru alâ aynin beket min haşyetillâhi ve hurrimeti'n-nâru alâ aynin sehret fî sebîlillâhi.

Yine fîsebilillah uykusuz duruyor; gerek nöbet beklemek suretiyle gerekse ibadet etmek suretiyle.

Evet, tabii şimdi kanunlara bağlı, askerlik devresi iki sene. Ancak iki sene içerisinde sana nöbet ne kadar gelecekse gelecek. Bu bitiyor.

Sonra sen bitti mi bu?

Yoo. Senin yaşın 70, 80, 90 neyse bu göz bekçiliğini gönle her zaman yapmakla mükellef ve muvazzafız. Bunun hakkında Allahu Teâlâ'nın emirleri de var büyüklerimizin de emirleri var.

Onun için büyükler diyor ki;

“Daima yürürken gözün gönlünde olsun. Gözün gönlünde olsun, gönlünü gözünden hiç ayırma.”

Niçin?

Şunu iyi bil ki Allahu *celle ve alâ* sen nerede olursan ol, yerde ol gökte ol, seninle beraberdir Allah. Seni bırakmamıştır Allah. İrtibatı nasıldır bilmem, Allah her kuluyla beraberdir.

c. Haramdan Uzak Durmak

﴿وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ﴾

*Ve hüve meaküm [eyne mâ küntüm]*¹¹ diyor. Sizin hepiniz.

Öyleyleyse;

﴿أَفْضَلُ الْإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ.

طَبَّ حَلَّ عَنْ عِبَادَةِ بْنِ الصَّامِتِ﴾

¹¹ 57/Hadîd, 4.

*Efdalu'l-îmâni en ta'leme ennallâhe me'ake haysümâ künte.*¹²

“İmanın eftali, nerede olursan ol Allahu Teâlâ'nın seninle olduğunu bilmen lazım.”

Allah seninle beraberken sen nasıl olur da harama el uzatırsın?

Allah seninle iken sen nasıl olur da Allah'ın istemediği bir işi yaparsın?

Nasıl olur da ağzından bir yalan çıkarabilirsin?

Bilirsin ki Allah *celle ve alâ* her şeyi hem bilir, hem görür, hem işitir. E bundan kaçmak yok

Ubeydullah Tüsterî hazretleri denilen bir zât var. Çocukmuş, dayısı gece ibadetleri yapıyor, çocuk olmakla beraber onu görmüş [ve sormuş;]

Dayı ne yapıyorsun sen?

Allah'a ibadet ediyorum yavrum.

E bana da öğretsene?

Çocuk çünkü. Sen deki yavrum;

¹² Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, II, 200, r. 727; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, VIII, 396, r. 8796; Taberânî, *Müsnedü's-şâmiyyîn*, II, 318, r. 1416; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, I, 37, r. 65; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ*, VI, 124.

“Allah benimledir. Allah beni görüyor. Allah benim her şeyime şahit. Bu üç tespihi söyle.” demiş.

Bu üç tespihi söyle.

Kaç defa?

Üç defa beş defa söyle.

Üç defa beş defa söylemiş, Allah benimle, Allah beni görüyor, Allah benim her şeyime şahit.

Allah!.. Çok derin manâları var.

Derken yaşı biraz kemale gelmiş, 21 defa yapmaya dayısı izin vermiş. 21 defa, “Allah benimledir, Allah beni görüyor, Allah benim her şeyime şahit.”

Derken öyle bir bahtiyar olmuş ki, birgün bir hıristiyan İsa *aleyhisselam*’ı methediyor, “İsa *aleyhisselam* 50 gün aç dururdu.” diyor.

Diyor;

“Ben geçersen İsa’yı ne yapacaksın?”

“Müslüman olurum.” diyor.

Elli beş gün aç durmuş ve birçok zaman buna devam ediyor. Elli beş günde bir kere yiyor! Aklın dışında bir iş. En nihayet ihtiyarladığı vakitte, 25 günde bir kere yemek suretiyle hayatını sonuna kadar yürütüyor. Haya-

tının sonuna kadar 25 günde bir kere yemek yiyor. Bu bahtiyar şu üç tesbihin sahibidir.

Onun için, "Allah bizimle!" [dedin mi] bitti iş. Allah dedin mi görücüsü de O, bilicisi de O, her şeye şahit de O. İçimizde olan, zamirimizde olan, hatırımıza gelen her şeyi de bilen Allah.

Binâenaleyh "Allah benimle!" dedikten sonra görüyor, biliyor, her şeyimize vâkıf. Ona göre tedbirlî, ona göre uyanık olmak lazım.

Allah o uyanıklığı bize versin.

Hepimiz biliyoruz, "Allah bizimle!" diyerekten, bilmeyenimiz yoktur. Ama o fenalığı yaptığımız, o günahı işlediğimiz zamanda akıl baştan gitmiş.

Ne oldu bildiğin senin?

Hiç kıymeti yok o bildiğinin. O bilginin kıymeti yok!

Şimdi tayyareye bindik;

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا»

Allâhümme innî es'elüke ilmen nâfiân.

"Yâ Rabbi! Bana ilm-i nâfi ver."

Ne güzel bir ilim bak! Bindik tayyareye, her şeyimizle beraber üç saatte attı bizi bu-

raya. Güzel bir ilim fakat dünya ilmi, faydasız ilim. İlim, kulu Allah'a bağlayan ilme ilim derler. Kulu Allah'ına bağlamış, Allah'ının yolunda canını feda eden insanın ilmi ilimdir.

Onun için bütün ilim *Fâtiha*'nın içinde. *Fâtiha*'nın ilmi *bismillah*'ın içinde. *Bismillah*'ın ilmi *bismillah*'ın *Be*'sinde.

Neden?

Be ilsak manasında, kulu Allah'a bağlıyor. İlsak, kelimeleri biribirine raptettiği gibi kulu da Allah'ına raptediyor, işte oldu bitti. Her şey Allah'ta. Binâenaleyh o kula Allahu Teâlâ her şeyi hazine-i ilâhiyesinden salıveriyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e misafir geldiler, gece karanlık, elektrik filan yok o zaman. Evlerine gidecekler karanlık, muzlim bir gece.

Cenâb-ı Peygamber;

“Alın şu sopayı.” dedi.

Sopanın ucunda iki tane çatal var.

“Peki yâ Resûlallah.”

Aldılar, çatallar oldu iki tane projektör, evlerine kadar adamları götürdü.

Sopadan ateş olur mu arkadaş?

Ama kudret-i ilâhî var işin içinde. Kudret-i ilâhî, oraya taalluk ettiği vakitte taş da ateş olur, taş da nur olur, her şey nur olur. Taşın nurluğuna ispat istersen, git Hacer-i Esved taşına. Hacer-i Esved bir taş fakat milyonlarca insanın kalbini kendine çekiyor. Nasıl çekiyor, çekiyor. Herkes öpeceğim diyerekten bayılıyor orada. Bir taş işte! O taşın en daha âlâsı insan. İnsandaki gönlü kâinata bedel.

Allah hepimizi affetsin.

Ağlayan gözlerin kıymeti çok yüksek. Gönüllerini bekleyen gözler çok büyük.

Üçüncüsü;

Ve hurrimetri'n-nâru alâ aynin ğuddat an mehârimi'Ilâhi.

Bak şimdi;

“Bir göz ki haramlara karşı kapanıyor. Haramlara bakmamak için gözünü yumuveriyor.”

Niçin?

Cenâb-ı Hak şunu topraktan yaratmış ama buna öyle bir kabiliyet vermiş ki tuttun muydu buradaki cazibe sana geçiveriyor. İkimizin arasındaki cazibe geçiveriyor, içeride muhabbet kaynıyor birbirine.

Onun için demişler ki erkek kadının elini tutmasın.

Niçin?

Kadının kuvve-i şehavâniyesi galebe çalar, seni kendisine bağlayıverir. Ondan sonra işi gücü bırakırsın, çalışmayı bırakırsın kadının peşine takılır gidersin.

Neden?

Temas fena şey, ele geçti gönlün.

Onun için kadınların elini sıkmayı yasak etmiş, bakmayı da yasak etmiş. Bakarken, cazibe ellerle nasıl geçtiyse, gözlerle de geçiyor. Gözün yaptığı cazibeyi hiç bir şey yapmaz. Onun için tesettürü emretmiş.

Tesettür çarşafa bürünmek değil. Çarşafa bürünmek değil tesettür, neye bürünürsen bürün tesettür, kendini erkeğe göstermemek. Kendini erkeğe gösterdin mi gözünden, yüzünden, dilinden her tarafından istifade edilir.

Onu korumak için Cenâb-ı Hak;

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ

*Vekarne fî büyûtikünne*¹³ diyor Cenâb-ı
Peygamberin hanımlarına! Annelerimiz yahu!
“Evinizde oturun!” diyor onlara!

Allah affetsin.

Üçüncüsü de demek gözlerini haramlara
karşı yumanlar, onlara da cehennem haram.
Cehennem onlara da elleşemeyecek.

Ve birisi de;

Ev aynin fukiet fî sebîlillâhi. “Muhare-
bedeydi, kurşun geldi, ok geldi, şu geldi gözü
gitti. Bu göze de cehennem haram. Allah yo-
luna gidiyor.”

Bir tane daha okuyayım bitsin.

«حُرْمَةُ الْجَارِ عَلَى الْجَارِ كَحُرْمَةِ دَمِهِ. أَبُو الشَّيْخِ
عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

*Hurrimetü'l-câri ale'l-câri ke-hurmeti
demihi.*¹⁴

Şimdi komşu hakkı.

“Komşu hakkı olaraktan komşunun hakkı
kanı gibidir.”

¹³ 33/Ahzab, 33.

¹⁴ Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, IX, 52, r. 24896.

Kanına nasıl elleşemiyorsan, öldüremiyorsan, kesemiyorsan onun her hakkını muhafaza etmek üzerimize borç oluyor.

Allah cümlemizi affetsin. Hakîki müslüman, hakîki iman sahiplerinin zümresine bizleri de kabul buyursun. Seyyiatlarımızı da hasenâta tebdil eylesin inşallah.

Lillahi-l-Fâtiha.

Mehmed Zahid KOTKU

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

